

Потпредседник Српске напредне странке Александар Вучић и члан председништва Г17 плус Влајко Сенић расправљали су се на страницама дневног листа "Политика", у издању од понедељка 3. августа, о Владином предлогу Закона о информисању. Први је био против спорног акта, док га је други свесрдно бранио и подржавао.

Том приликом је Сенић, чија је странка и званични предлагач Закона о информисању, изнео занимљиво запажање:

- Тренутно у Србији медији имају већу моћ од политичких странака. У складу са тим, морају имати и потпуну одговорност.

Много бих волео да је Влајко Сенић у праву. Ево седам разлога због којих сам уверен да јавна гласила заслужују неупоредиво више моћи него партије:

1) Ако купите "Политику", читаћете "Политику". Ако изаберете канал на којем је РТС, гледаћете РТС. Не може да се деси да у вашем примерку "Политике" читате рубрике из "Блица", или да вам у програм РТС-а упадну емисије са "Пинка". То је зато што медији не праве коалиције. За разлику од тога, политичке странке врло често склапају савезе, од којих су они постизборни посебно нелогични. Зато никада нисте сигурни за кога сте све гласали ако сте, на пример, заокружили Г17.

2) Сваки новинар на почетку каријере машта о томе да једног дана заслужи да има своју колумну, у којој ће изражавати личне ставове; они највештији, најугледнији или најискуснији у томе и успеју. Сваки политичар живи у страху да случајно негде не изнесе лични став, јер зна да ће то бити крај његове каријере; они највештији, најугледнији или најискуснији никада нису направили такву грешку.

3) Новинарска етика постоји. Неки је поштују, неки не, али она је опште призната као појам. А, да ли је неко чуо за израз "етика политичара"?!

4) Уредништво коригује рад новинара (редигује му текст, односно исправља и дорађује његов прилог), тек када новинар обави свој задатак. Централа политичке странке унапред коригује рад својих политичара, односно, прво им нареди како да гласају, а потом их шаље на задатак.

5) Када неко тужи извесни медиј због објављене неистине, аутор и уредник који су пласирали неистину не могу да се позову на новинарски имунитет.

6) Медији прате спортска такмичења од почетка до краја, ма какви били резултати наших представника. Политичари се у тој причи појављују тек када се шампиони враћају у отаџбину.

7) Најважније: медији своје позиције у народу тестирају свакодневно, или једном недељно, у најгорем случају једном месечно. Тачније, сваки пут када се појаве на киосцима, у етру или на интернету, медији стављају свој учинак на сурову тржишну проверу. Са друге стране, политичке странке на изборе излазе сваке четврте године, осим ако баш не могу да се договоре како ће даље делити власт, када расписују ванредне изборе, али чак и у том случају изборни процеси раздвојени су барем по годину дана. Зато је просечном грађанину много лакше да се заштити од штетног медија – једноставно престане да га купује, или промени канал – него од штетног политичара, којег најчешће мора да трпи до краја мандата.

Могоа бих да набројим још аргумената, али мало ме је срамота од професија које би, по питању легитимитета и часности, могле да читају лекцију и новинарима и политичарима. Ипак, мислим да је и ово довољно да схватите зашто би ме обрадовало стање које је описао Влајко Сенић. Са све одговорностима којима нам прети истакнути члан Г17 плус, оберучке бих прихватио ситуацију у којој су гласила моћнија од политичких странака.

Убеђен сам да би исто прихватили и грађани Србије. Јер, гласило је утицајно онолико колико му је утицајна и публика. Када би српски медији били моћни, то би значило да су моћни и српски гледаоци, читаоци и слушаоци.

Неподношљива лакоћа моћи

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 04 август 2009 21:07

На моју велику жалост, међутим, Сенић није у праву. Моћ српских медија није ни приближна оној коју поседују овдашње партије. Да јесте, не би странка чији је рејтинг мањи од тиража било ког иоле озбиљнијег дневног листа доносила Закон о информисању који ће натерати српско новинарство, овако ојађено и посрамљено какво је протеклих година, да све више личи на можда једину сферу коју је до сада могло да посматра са моралне висине: српску политичку сцену.